

Zbiorowe stosunki pracy we Francji.

Autor prezentuje sytuację w zakresie zbiorowych stosunków pracy we Francji, głównych aktorów dialogu społecznego, instytucje oraz zmieniające się zasady prowadzenia negocjacji zbiorowych. Zadaje także pytanie, czy postrzeganie francuskiego systemu stosunków zawodowych jako „państwo-centryczny” jest obecnie adekwatne do rzeczywistości. Opierając się na instytucjonalistycznej teorii zbiorowych stosunków pracy w odniesieniu do regulacji społecznej i neokorporacjonizmu, autor studium analizuje pokrótce ewolucję francuskiego systemu stosunków zatrudnienia, jego odchodzenie od modelu „państwo-centrycznego” w kierunku rozwoju rokowań zbiorowych na poziomie sektorowym i na poziomie firm oraz układu trójstronności. Rezultaty badań wskazują, że stosunki zawodowe we Francji, oparte początkowo na konfrontacji pomiędzy pracodawcami a związkami zawodowymi, były kompensowane silnym interwencjonizmem państwowym, poddane następnie szeregu reformom, wprowadzanych najpierw pod presją związkowców w latach 80. ubiegłego wieku, a następnie, w 10 lat później, pracodawców. Reformy te sprzyjały rozwojowi rokowań zbiorowych na poziomie zakładów pracy oraz trójstronnym negocjacom na poziomie krajowym. Artykuł opisuje ograniczenia dalszego rozwoju tych procesów i wyjaśnia dlaczego dokonuje się obecnie odwrócenie hierarchii norm przyjętych w 2016r. w ramach ustawodawstwa o reprezentacji trójstronnej. Studium prezentuje interesującą i oryginalną interpretację zmian modelu zbiorowych stosunków pracy we Francji, akcentując ogromną rolę układu sił we wzajemnych relacjach oraz ekspertów w dziedzinie stosunków zawodowych, będących architektami kolejnych reform w tym zakresie.